

а хората отъ долно произхождение трѣбва да лѣгатъ прѣдъ краката му, когато той говори съ тѣхъ. Азъ нѣмамъ приятели, защото никои момичета не сж тъй знатни като мене.

Тогава, какъ играешъ съ насъ?

— Азъ и сама не зная, какъ баща ми позволи това. Навѣрно защото неотдавна бѣхъ много болна; той ме обича и гали; азъ плакахъ и го молихъ, и той се съгласи. — Да видишъ ти, Чао, какви мѣнички крачка има моята майка! Не сж по-голѣми отъ юрука ми: въ цѣлия Китай не можешъ намѣри такива крачка! Мама иска и моитѣ да бждатъ такива... Ето защо и моитѣ прѣсти, още отъ рождението ми, ги прѣгжнаха подъ стѣпалата и ги затегнаха. Болятъ ме много, но трѣбва да търпя за красота.

— Добрѣ, че не съмъ мандаринка, — помислила Чао и радостно погледнала своитѣ боси, здрави крака.

(Слѣдва).

